

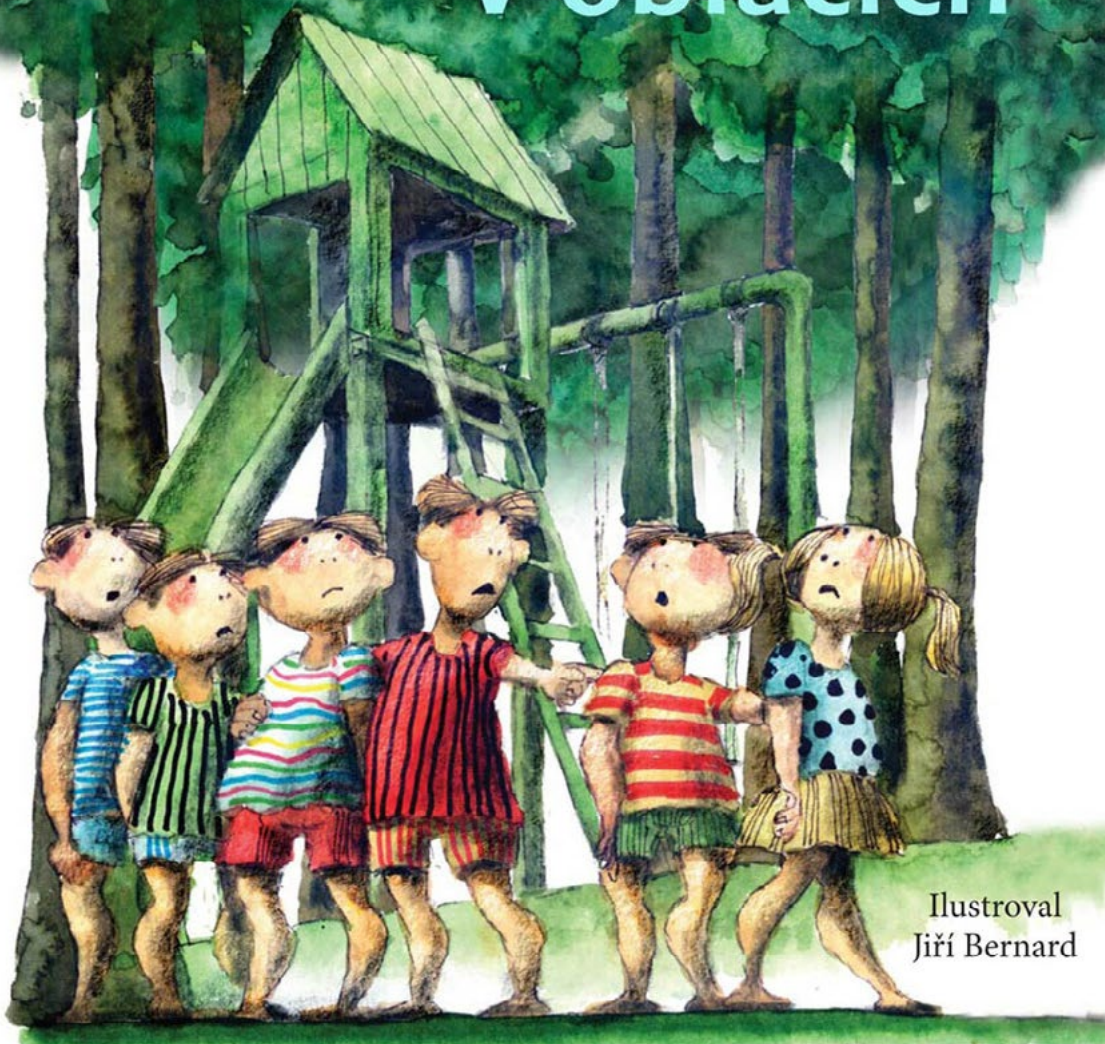
ALBATROS

Petra Braunová

Johana

s hlavou v oblacích

Třetí čtení

Ilustroval
Jiří Bernard

Johana s hlavou v oblacích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Braunová
Johana s hlavou v oblacích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Petra Braunová
Ilustroval Jiří Bernard

Johana s hlavou v oblacích

ALBATROS

1.

Toho dne se Johanka probudila hodně mrzutá.

„Vstávej!“ pobízela ji maminka, ale Johance se z postele nechtělo.

Maminka ji nechala v peřinách ještě pět minut, a pak se rozzlobila.

„Co se děje? Vystydne ti čaj. Pospěš si!“

Johanka se povalovala a sama nevěděla, proč už nevyskočila. Do pokoje svítilo jarní slunce. Budík na stolku ukazoval 7.06. Nejvyšší čas vstát. Cesta do školy trvá deset minut. Nějakou chvíli zabere snídaně, mytí, oblékání i česání. Vyučování začíná v 8.00. Jenže jí se stále nechtělo!

„Bolí tě něco?“

Ve dveřích stál tatínek. Měl tmavý oblek s bílou košilí, už pospíchal do práce. Čekala ho důležitá schůzka. Nesměl se opozdit!

„Nevím...“ zamumlala dcerka.

Táta se sklonil nad postel.

„Břicho?“

„Ne...“

„Hlava?“

„Ne...“

„Zub? Tak co?“

„Nevím...“

„Vlasy?“

„Tati, nech mě.“

Tatínek Johanku lehounce zatahal za světlý pramínek za uchem, ale ona místo smíchu začala natahovat moldánky. Táta nad dcerou bezradně stál. S holkami jsou potíže!

„Ty ses ve škole s někým pohádala?“

„Ne...“

„Někdo byl na tebe ošklivý?“

„Nee...“

„Ale něco ti je! Neříkej, že ne!“

Tatínek mrkl na hodinky na zápěstí. Musí běžet!

„Dávej na sebe pozor!“ políbil dcerku na čelo. „Kdyby

něco, zavolej!“ připomněl manželce, ale to už pospíchal po schodech pryč.

Johanka věděla, co ji bolelo. Jenže může se něco takového prozradit rodičům? Jistěže ne! Vyděsili by se a s dcerou by hned letěli do nemocnice.

Johanku totiž bolelo pod levým žebrem... a tam... tam je přece srdce. Johanka si chvíli držela na žebrech dlaň. Slyšela ťukání.

„Ťuk. Ťuk. Ťuk.“

Bolí... Au.

Zvláštní. U srdce ji nebolelo pořád! Jen když si vzpomněla na školu. Hrklo v ní jako ve starých hodinách.

Je to něco, co vůbec neuměla vysvětlit, ale docela určitě to souviselo...

s Pavlem. Nenápadný spolužák ze třídy jí neublížil, ani na ni nebyl ošklivý, dokonce jí před týdnem daroval obrázek!

Jen tak. Zničehonic k ní přišel a na lavici jí položil hezky vyobrazeného koníka vystříženého z tvrdého papíru

a vybarveného fixami. „To je pro tebe. Můžeš si to třeba někam nalepit,“ zahučel. Johanka hleděla na koníka a pak ho rychle schovala do učebnice českého jazyka. Ani nestačila říct děkuju. Pavel se otočil a zmizel na chodbě.

Obrázek má Johanka stále schovaný. A kdykoli si na koníka a na Pavla vzpomene, píchne ji u srdce a zčervená jako rak. Co to propánakrále je? Divné je to, ale docela nejdivnější na tom celém je, že si Johanka už celý měsíc přála, aby se s ní Pavel kamarádil. Je hezký, vysoký, tmavovlasý, s nikým se nehádá ani nepere a umí dobře kreslit. Není divné, že dal obrázek zrovna Johance?

Ten den se Pavel vůbec choval zvláště. V poledne Johanku pustil před sebe ve frontě na oběd. A cestou ze školy ji doprovázel až před jejich dům! Celou dobu mlčel, a když se Johanka zasta-

